

Chișinău, str. Kiev, 3 Republica Moldova
MD-2068, tel. (+373 22) 43 80 02,
tel./fax (+373 22) 43 80 02, e-mail: jrc@justice.md

Chisinau, Kiev 3, street, Republic of Moldova
MD-2068, tel. (+373 22) 43 80 02,
tel./fax (+373 22) 43 80 02, e-mail: jrc@justice.md

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII
JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
SEDIUL RÎȘCANI
Dosar nr. 3-2660/19 (3-485/17)
Ieșire Nr. 1195
"30" 07 20 20

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
mun. Chișinău, str. Alexandru Lăpușneanu, 28.

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani), Vă remite spre examinare sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a prevederilor **art. 222 din Codul administrative al Republicii Moldova**, înaintată de reprezentantul lui Hlopețchi Igor, avocatul Hlopețchi Igor, în cauza de contencios administrativ intentată de Hlopețchi Igor împotriva Inspectoratului General al Poliției și Serviciului de Informații și Securitate, intervenient accesoriu Terenti Afanasie cu privire la contestarea actelor administrative, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Anexă:

1. Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate, prezentată în conformitate cu art. 135 alin. (1), lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova pe - 37 file;
2. Copia încheierii nr. 3-2660/19 (3-485/17) din 30 iulie 2020, pe 02 file;

Judecătorul
Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani)

Gandrabur Marcel

09:30
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
A REPUBLICII MOLDOVA
Intrare Nr. 1379
"10" 08 2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ A REPUBLICII MOLDOVA

str. Alexandru Lăpușneanu nr. 28,
Chișinău MD 2004,
Republica Moldova

SESIZARE

PRIVIND EXCEPȚIA DE NECONSTITUȚIONALITATE
prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) și lit. g) din Constituție

Prezenta sesizare este un document juridic și poate afecta drepturile și obligațiile dumneavoastră.

I – AUTORUL SESIZĂRII

(Informații cu privire la autorul sesizării și eventualul său reprezentant)

1. Nume/Denumire *HLOPEȚCHI IGOR IGOR*
2. Ocupația reprezentantului *Avocat asociat al BAA „GARANT”*
3. Adresa reprezentantului
4. Tel.
5. *Împuternicirea avocațială*

II – OBIECTUL SESIZĂRII

Prezenta sesizare are ca obiect, examinarea constituționalității unor prevederi din următoarele acte legislative:

Codul administrativ al Republicii Moldova nr. 116 din 19 iulie 2018 (publicat în Monitorul Oficial nr. 309-320, art. Nr. 466 din 17 august 2018, intrat în vigoare la 01 aprilie 2019)

Articolul 222. Accesul la dosar

(1) Participanții la proces pot avea acces atât la dosarele instanței de judecată, cât și la dosarele administrative prezentate acesteia.

(2) **Instanța de judecată refuză accesul la dosar dacă, în virtutea legii, pentru protejarea secretului de stat sau comercial ori a intereselor supreme ale statului sau ale persoanelor private, trebuie respectat caracterul secret al documentelor, al dosarelor administrative sau al informațiilor.**

(3) **Dacă un participant la proces invocă caracterul secret al documentelor, al dosarelor administrative sau al informațiilor ori dacă instanța de judecată este de această părere, atunci, prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs, se decide în ce măsură participanților la proces li se va acorda accesul la dosar.** Contestarea cu recurs a unei încheieri judecătorești prin care se acordă accesul la dosar are efect suspensiv.

III – CIRCUMSTANȚELE LITIGIULUI EXAMINAT DE CĂTRE INSTANȚA DE JUDECATĂ

Cauza cu nr. 3-2660/20 s-a aflat pendinte la Judecătoria Chișinău (sediul Centru), din 10 aprilie 2017, executând hotărârea Curții Constituționale nr. 38 din 14 decembrie 2017, Serviciul de Informații și Securitate a prezentat un șir de acte, care se pretinde că ar sta la baza concluziei emise. În ședința de judecată s-a stabilit că angajatul Serviciului de Informații și Securitate a falsificat mai multe acte procedurale un proces-verbal de stenografiere, față de care reclamantul și avocatul său au depus o cerere privind defăimarea probei ca fiind falsă. Serviciul de Informații și Securitate a renunțat la probele față de care planau suspiciuni verosimile de falsificare.

După intrarea în vigoare a Codului Administrativ nr. 116/2018, la 01 aprilie 2019, cauza a fost strămutată la Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani) unde Serviciul de Informații și Securitate a invocat caracterul „secret” al dosarului în care se regăseau probele falsificate de reprezentantul pârâtului.

Actele pretins secrete, nu conțin atributele de secretizare prevăzute în Legea nr. 245/2008.

Aționând în interesele reclamantului, dl avocat Hlopețchi Igor Igor s-a adresat cu o cerere prin care a solicitat să-i fie acordat dreptul de a face cunoștință cu materialele cauzei examinate în ordinea contenciosului administrativ. La materialele dosarului se atestă existența angajamentului de nedivulgare a accesului la secretul de stat. Instanța compusă din magistratul Marcel Gandrabur, făzând uz de prevederile art. 222 din Codul Administrativ nr. 116/2018, a refuzat acordarea accesului la două volume din dosar, secretizând unilateral materialele cauzei și motivând caracterul pretins secret, îngrădind astfel dreptul la apărare.

În ședința de judecată, magistratul a accentuat despre inadmisibilitatea participării reclamantului la judecarea cauzei pe motiv că nu ar avea acces la secretul de stat, și i-a sugerat să își angajeze un alt avocat care ar deține dreptul de acces la secretul de stat.

Avocatul Hlopețchi Igor Igor a formulat o cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

IV – EXPUNEREA PRETINSEI SAU A PRETINSELOR ÎNCĂLCĂRI ALE CONSTITUȚIEI, PRECUM ȘI A ARGUMENTELOR ÎN SPRIJINUL ACESTOR AFIRMAȚII

LEGISLAȚIA PERTINENTĂ:

PREVEDERILE RELEVANTE ALE CONSTITUȚIEI (MONITORUL OFICIAL AL REPUBLICII MOLDOVA, 1994, NR. 1) SUNT URMĂTOARELE:

Articolul 1

Statul Republica Moldova

„[...] (3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate”.

Articolul 4

Drepturile și libertățile omului

„(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale”.

Articolul 16

Egalitatea

„(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului.

(2) Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială”.

Articolul 20

Accesul liber la justiție

„(1) Orice persoană are dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor judecătorești competente împotriva actelor care violează drepturile, libertățile și interesele sale legitime.

(2) Nici o lege nu poate îngrădi accesul la justiție”.

Articolul 26

Dreptul la apărare

(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

(3) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit

din oficiu.

(4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepsește prin lege.

PREVEDERILE RELEVANTE ALE CONVENȚIEI EUROPENE PENTRU APĂRAREA DREPTURILOR OMULUI ȘI A LIBERTĂȚILOR FUNDAMENTALE (ÎNCHEIATĂ LA ROMA LA 4 NOIEMBRIE 1950 ȘI RATIFICATĂ DE REPUBLICA MOLDOVA PRIN HOTĂRÂREA PARLAMENTULUI NR. 1298-XIII DIN 24 IULIE 1997) SUNT URMĂTOARELE:

Articolul 6

Dreptul la un proces echitabil

„1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției. [...]”.

PREVEDERILE RELEVANTE ALE LEGII NR. 1260 DIN 10 IULIE 2002 CU PRIVIRE LA AVOCATURĂ SUNT URMĂTOARELE:

Articolul 26. Jurământul avocatului

(1) Avocatul depune următorul jurământ:

“Eu, avocatul (numele, prenumele), jur să-mi aduc aportul la apărarea drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale omului, să-mi îndeplinesc conștiincios și onest îndatoririle de avocat, să păstrez secretul profesional și, prin comportamentul meu, să nu compromit onoarea profesională a avocatului.”

(2) Textul jurământului este semnat de avocat.

Articolul 55. Secretul profesional

(1) Avocatul nu este în drept să divulge informațiile confidențiale ce i-au fost comunicate în timpul acordării asistenței juridice, precum și să transmită, fără acordul clientului, unor terți documentele legate de exercitarea delegației.

(2) Obligația de a păstra secretul profesional nu este limitată în timp.

60

**AGRMENŢELE PRIVITOARE LA NECONSTITUTIONALITATEA ACTELOR NORMATIVE
SI LEGISLATIVE CRITICATE:**

Excepția formulată de dl avocat Hlopețchi Igor privește imposibilitatea reclamantului și a avocatului ales, de a avea acces la materialele cauzei examinate în contenciosul administrativ, precum și de a-și putea pregăti apărarea.

Abordând chestiunea respectării condițiilor de admisibilitate a prezentei excepții de neconstituționalitate, se rețin următoarele:

În conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, controlul constituționalității legilor, în prezenta cauză a Codului Administrativ al Republicii Moldova, adoptat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, ține de competența Curții Constituționale. Așadar, Curtea are competența de a verifica constituționalitatea normelor contestate.

Excepția a fost ridicată în dosarul nr. 2-2660/20, aflat pe rolul Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani. Sesizarea privind excepția de neconstituționalitate a fost formulată de către un subiect abilitat cu această competență.

Autorul sesizării mai invocă că prevederile contestate nu au făcut anterior obiectul controlului de constituționalitate.

Cu referire la criticile de neconstituționalitate extrinseci și intrinseci **art. 222 din Codul administrativ**, *ab initio* menționăm că prevederile contestate sunt contrare articolelor 20 și 26 din Constituție.

**PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 COMBINAT CU ARTICOLUL 20 DIN
CONSTITUȚIE**

Cu privire la incidența articolului 20 din Constituție, care garantează accesul la justiție, autorul consideră că dispozițiile acestuia trebuie interpretate așa cum interpretează Curtea Europeană a Drepturilor Omului articolul 6 din Convenție, în situații care fac parte din aceeași categorie cu cea a prezentei cauze. În *Doorson v. Olanda*, 26 martie 1996, § 70, Curtea Europeană a reținut că dreptul la un proces echitabil nu presupune să se aibă în vedere drepturile martorilor, în general, și drepturile victimelor chemate să depună mărturie, în special. Cu toate acestea, se poate pune problema prin prisma drepturilor și intereselor care intră în câmpul de aplicare al articolului 8 din Convenție. Asemenea interese ale martorilor și ale victimelor sunt protejate de aspectele procedurale ale unor drepturi din Convenție, care impun ca statele membre la aceasta să-și organizeze procedurile judiciare astfel încât interesele în discuție să nu fie periclitate în mod nejustificat (a se vedea și *Marcello Viola v. Italia*, 5 octombrie 2006, § 51). Problema pe care o ridică autorul sesizării se înscrie în câmpul de aplicare al articolului 26 din Constituție, privit sub aspect procedural.

Așadar, pentru a elucida aspectele abordate în excepție, autorul orientează argumentarea în coroborare cu dispozițiile articolului 26 din Constituție.

Prin urmare, autorul consideră că sesizarea nu poate fi respinsă ca inadmisibilă și că nu există niciun alt motiv de sistare a procesului, în conformitate cu prevederile articolului 60 din Codul jurisdicției constituționale.

PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 COMBINAT CU ART. 26 DIN

CONSTITUȚIE

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că restricția impusă avocatului și/sau participantului la judecarea cauzei în ordinea contenciosului administrativ de a lua cunoștință de materialele cauzei nu este justificată, deoarece reclamantul în procedura contenciosului administrative, este acea persoană care a avut de suferit de pe urma acțiunii agenților publici. Astfel, autorul excepției menționează că fără a avea acces la materialele cauzei și fără a fi informat cu privire la motivele care au stat la baza actului administrativ defavorabil, și este greu de imaginat cum un avocat profesionist sau reclamantul personal își poate apăra drepturile și cum poate contribui aceasta la efectivitatea anchetei.

În acest sens, disponibilitatea în drepturi procedurale și implicarea în administrarea și combaterea probelor, constituie una dintre cerințele unei anchete efective impuse de articolul 6 din Convenția Europeană. Scopul implicării părții și/sau avocatului în administrarea probelor este de a i se permite să-și apere drepturile și să contribuie la investigarea faptelor ce derive din activitatea administrativă defavorabilă.

Autorul excepției menționează că obligația pozitivă a statului în materia echității procedurilor include *inter alia* obligația de a acorda acces la materialele cauzei pendinte. Astfel, fără a avea acces la materialele cauzei, un avocat profesionist sau justițiabilul după caz, nu se poate convinge că cercetarea judecătorească este deplină și efectivă. Totodată, prin accesul unui avocat profesionist sau a justițiabilului sub rezerva preîntâmpinării de răspundere penală, la asemenea materiale, ea ar putea reacționa la timp atunci când acest lucru se impune în mod rațional.

În fine, mai susținem că, deși Codul de procedură civilă și Codul administrativ îi oferă reclamantului și avocatului, dreptul de a prezenta probe, de a-i fi comunicate piesele din dosar, activitatea de participare a avocatului în procedura administrativă nu poate fi efectivă atât timp cât aceasta nu are acces la materialele cauzei pendinte. În fine, având în vedere faptul că avocatul are rolul de a apăra drepturile și interesele participantului la procedura administrativă, autorul excepției consideră că și acesta trebuie să aibă acces la materialele cauzei, inclusiv cele clasificate.

În susținerea ipotezelor autorului sesizării, se menționează că restricția impusă unui avocat profesionist care a depus jurământul de a avea acces la materialele dosarului este disproporționată, deoarece ea nu se aplică printr-o hotărâre motivată bazată pe circumstanțele fiecărui caz particular, ci intervine în baza legii contestate. De asemenea, considerăm indispensabil de a învedera faptul că restricția în discuție se aplică în mod automat în privința tuturor cauzelor unde o parte invocă caracterul pretins secret al pieselor din dosar, fără a se lua în calcul natura litigiului.

În același timp, susținem că restricția de a avea acces la materialele dosarului nu se limitează doar la o anumită perioadă, ci acoperă întreaga etapă a examinării a cauzei, până la pronunțarea unei hotărâri irevocabile în speță cât și după asta. Reclamantului și avocatului său îi este interzis să aibă acces la orice act cu caracter secret care ar putea fi răsturnat în condițiile unei veritabile egalități în arme, indiferent de importanța acestuia. Restricția în discuție se aplică indiferent de câte probe a acumulat pârâtul în procedura administrativă. Totodată, din acest punct de vedere, partea reclamantă este tratată la fel ca persoana acuzată de săvârșirea infracțiunii, pentru că legislația procesual-civilă *mutatis mutandis* nu face deosebire între categoriile participanților atunci când restricționează accesul la materialele dosarului.

Prin decizia Curții Constituționale a României nr. 246 din 19 aprilie 2018 în care a fost pusă în discuție constituționalitatea dispozițiilor legale care împiedică accesul justițiabilului la informațiile clasificate, instanța de contencios constituțional a conchis: „procedura desfășurată (...) este deosebit de importantă, având o influență directă asupra desfășurării și echității procedurii ulterioare, inclusiv asupra procesului propriu-zis, că probele reprezintă elementul central al oricărui proces judiciar, iar informațiile clasificate, apreciate „esențiale pentru soluționarea cauzei“, au valoare probatorie în proces, pe de o parte, și că principiul contradictorialității este un element al principiului egalității armelor și al dreptului la un proces echitabil, iar legalitatea administrării probelor are o influență directă asupra desfășurării și echității procedurilor judiciare, pe de altă parte, Curtea a statuat că justițiabilul trebuie să aibă acces la informațiile clasificate în vederea combaterii sau a susținerii, în mod contradictoriu cu acuzatorul, a legalității administrării acestor probe. (...) până cel târziu la finalizarea procedurii de pregătire, probele care constau în informații clasificate și pe care se întemeiază actul de sesizare a instanței de judecată trebuie să fie accesibile apărării în vederea asigurării posibilității contestării legalității acestora. (...) Astfel, în cazul în care informațiile clasificate sunt indispensabile aflării adevărului, accesul la acestea trebuie să fie dispus de judecătorul cauzei atât acuzării, cât și apărării, altfel nu se poate discuta despre o egalitate a armelor și de respectarea dreptului la un proces echitabil. (...) Curtea a apreciat că protecția informațiilor clasificate nu poate avea caracter prioritar față de dreptul la informare al acuzatului și față de garanțiile dreptului la un proces echitabil ale tuturor părților din procesul judiciar, decât în condiții expres și limitativ prevăzute de lege”.

La verificarea constituționalității textului de lege criticat, prezintă relevanță speța **Ljatifi v. „fosta Republică Iugoslavă a Macedoniei”**, (Analiza judiciară inadecvată a unui ordin de a părăsi țara din motive de securitate națională, bazată pe informații clasificate secretizate), unde Curtea de la Strasbourg prin hotărârea din 17 mai 2018 a recunoscut violarea drepturilor recunoscute de Convenție. Așadar, Curtea a conchis: „De vreme ce documentul clasificat sus-menționat nu fusese disponibil pentru reclamantă și decizia Ministerului nu i-a oferit nici cel mai mic indiciu despre motivele factuale care au stat la baza catalogării ei drept un risc de securitate, ea nu a putut să-și apere cauza în mod adecvat în procedurile judiciare ulterioare”.

Prezintă interes hotărârea din 08 ianuarie 2013 în cauza Toma și Bucur c. României (cererea nr. 40238/02) „În prezenta cauză, trebuie să se constate că instanțele au refuzat să verifice dacă respectiva clasificare „strict secret” părea justificată având în vedere eventualele date culese de SRI și să răspundă la întrebarea dacă interesul menținerii confidențialității informațiilor prevala față de interesul public de a lua cunoștință de pretinsele interceptări fără drept. În opinia Curții, instanțele interne nu au urmărit să examineze cauza sub toate aspectele, limitându-se la a constata doar existența actelor de autorizare impuse prin lege. Or, după cum s-a arătat mai sus, apărarea reclamantului implica două aspecte, și anume, pe de o parte, inexistența actelor de autorizare și, pe de altă parte, absența unor circumstanțe care să constituie o amenințare la adresa siguranței naționale și să justifice pretinsa interceptare a convorbirilor telefonice ale unui mare număr de oameni politici, jurnaliști și membri ai societății civile. (...). În plus, Guvernul nu a prezentat Curții documente relevante și convingătoare pentru a justifica clasificarea „strict secret” a

informațiilor divulgate de reclamant; în fapt, acesta a refuzat să pună la dispoziție întregul dosar intern, care include cererile SRI și actele de autorizare emise de procuror. În aceste condiții, Curtea nu se poate baza decât pe copii ale documentelor furnizate de reclamant cu privire la interceptarea convorbirilor telefonice ale celui de-al doilea dintre aceștia, domnul Toma. Or, din aceste documente reiese că atât cererea SRI, cât și actul de autorizare emis de procuror în privința sa nu conțineau nicio motivare. (...) În final Curtea a recunoscut încălcarea art. 6, 8 și 10 din Convenție”.

Autorul sesizării consideră că, textul de lege contestat, evită obligativitatea asumată convențional în material asigurării efectivității și caracterului concret al dreptului la un proces echitabil, ceea ce coincide scopului urmărit de prevederile art. 6(2) din Convenția europeană a drepturilor omului, al cărui text impune, în condițiile arătate, o obligație de rezultat în sarcina statelor, și anume adoptarea mijloacelor necesare realizării respectivului scop.

Din aceste considerente, Curtea europeană a drepturilor omului a statuat în sensul că statele se bucură de o mare libertate în alegerea mijloacelor, misiunea sa fiind aceea de a examina compatibilitatea rezultatelor măsurilor luate de state cu dispozițiile Convenției și aptitudinea acestora de a îndeplini obiectivele prevăzute de art. 6. Dată fiind valoarea dreptului la un proces echitabil într-o societate democratică, se impune luarea în considerare, de către Curte a unei concepții materiale, în special în privința noțiunii de „acuzatie penală”, deoarece deciziile judiciare se aplică întotdeauna unor persoane. În special în materie penală, cel acuzat și judecat se găsește în fața instanței nu numai atunci când se judecă fondul cauzei, ci și atunci când exercită o cale de atac împotriva sentinței pronunțate în primă instanță, astfel că întreaga procedură trebuie să fie echitabilă; în mod deosebit, Curtea are a examina situația concretă a celui interesat, astfel cum aceasta rezultă prin raportare la normele naționale în vigoare privite în lumina scopului și obiectului art. 6 parag.1: protecția dreptului la apărare[5]. În jurisprudența sa însă, Curtea a încercat definirea formală a noțiunii, arătând că aceasta reprezintă notificarea oficială, ce emană de la o autoritate competentă, a faptului că unei persoane i se impută săvârșirea unei fapte penale, ceea ce înseamnă producerea unor consecințe importante privitoare la persoana astfel suspectată. Acestea trebuie să fie în concordanță cu dreptul la un proces echitabil prevăzut de Convenție, în caz contrar având loc o încălcare a art. 6.

Nu e lipsit de importanță că însăși hotărârea Fitt se bazează pe o interpretare improbabilă a doar altor două hotărâri ale Curții pentru a circumscrie obligația de control a acesteia. Încă din 1997, Curtea a statuat că pot fi permise în temeiul art. 6 § 1 numai măsurile restrictive ale drepturilor uneia dintre părți care sunt absolut necesare (Van Mechelen și alții împotriva Țărilor de Jos, 23 aprilie 1997, pct. 58, Culegere 1997-III). Hotărârea Fitt, citând hotărârea Van Mechelen, a substituit un criteriu mai puțin exigent, statuând că atingerile aduse egalității armelor erau acceptabile dacă erau „suficient compensate” (pct. 45). Prin urmare, este clar că această hotărâre a permis în mod greșit Curții să se exonereze de sarcina care consta în a stabili dacă existau alte mijloace, mai puțin restrictive, de a păstra secretul informațiilor clasificate (de exemplu, prin intermediul instituției preîntâmpinării de răspundere penală a avocatului, care există în legislația procesual-penală). Hotărârea Fitt adaugă că, atunci când analizează limitările impuse principiului egalității armelor, Curtea trebuie să evite să se pronunțe dacă sunt absolut necesare, deoarece, în principiu, instanțele naționale au sarcina să realizeze această analiză (ibidem, pct. 46). Or, în realitate, hotărârea

din care se presupune că rezultă această regulă afirmă pur și simplu că acestei Curți nu îi revine sarcina „de a substitui propria sa apreciere a faptelor celei a instanțelor interne”, nu că nu ar trebui să rețină criteriul stricte necesități (Edwards împotriva Regatului Unit, 16 decembrie 1992, pct. 34, seria A nr. 247-B).

Articolul 222 din Codul administrativ, reprezintă o sfidare a hotărârii Curții Constituționale nr. 38 din 14 decembrie 2017. Așadar, în hotărârea nominalizată, instanța de contencios constituțional la paragraful 109-110 a conchis: „ Cu toate acestea, Curtea menționează că necesitatea protecției secretului de stat nu se opune dreptului persoanei de a cunoaște informații, cel puțin sumare, care să reflecte esența motivelor care au servit drept refuz de a acorda dreptul de acces la secretul de stat, în măsura în care acest lucru este compatibil cu păstrarea confidențialității datelor obținute. De altfel, în jurisprudența sa Curtea Europeană a menționat că, în cazul în care ar fi existat preocupări legitime de securitate națională, autoritățile ar fi trebuit să excludă pasajele sensibile sau să furnizeze un rezumat al elementelor de fapt relevante (Davydov și alții v. Ucraina, hotărârea din 1 iulie 2010, § 170; Nolan și K. v. Federația Rusă, hotărârea din 12 februarie 2009, § 56; Janowiec și alții v. Federația Rusă, [MC], hotărârea din 21 octombrie 2013, § 206). Or, simplul fapt că o decizie a fost adoptată în baza informațiilor ce constituie secret de stat nu poate determina inaplicabilitatea dreptului persoanei de a fi informată (...)”.

În hotărârea *ZZ împotriva Regatului Unit*, CJUE a statuat că principiul contradictorialității implica următoarele: „este important să îi fie comunicată persoanei în cauză, în orice caz, esența motivelor pe care se întemeiază o decizie”.

Chiar și „protecția necesară a siguranței statului” nu poate „avea ca efect lipsirea persoanei în cauză de dreptul său de a fi ascultată și, prin urmare, anularea caracterului efectiv al dreptului său de a exercita căile de atac” (cauza C-300/11, punctul 65).

În mod similar, în hotărârea *Kadi*, CJUE a reamintit că deși „dreptul de a fi ascultat și dreptul de acces la dosar [trebuia să se facă cu respectarea] intereselor legitime legate de confidențialitate [a informațiilor clasificate,] persoana în cauză [trebuia] să cunoască motivele pe care se întemeiază decizia luată în privința sa [...] pentru a-i permite să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile (Comisia Europeană și alții împotriva lui Yassin Abdullah Kadi, cauzele conexate C-584/10 P, C-593/10 P și C-595/10, pct. 99-100). Aceste criterii – exercitarea efectivă a dreptului de a fi ascultat și de apărare a drepturilor în cele mai bune condiții posibile – cu siguranță nu au fost respectate în speță, reclamantul nefiind niciodată informat cu privire la „esența motivelor” pe baza cărora a fost emis actul administrative contestat.

Reiese cu claritate din cele de mai sus că dreptul reclamantului de a fi informat cel puțin de esența acuzațiilor aduse împotriva sa este esențial pentru principiul egalității armelor și că nu putea face obiectul unor excepții, chiar și atunci când Curtea a examinat ulterior probele relevante. **Cu alte cuvinte, întrucât reclamantul nu cunoaște deloc faptele de care este acuzat, niciun control jurisdicțional nu este suficient pentru a remedia o astfel de atingere adusă dreptului său la egalitatea armelor.**

Potrivit dispozițiilor constituționale și legale, autoritățile judiciare sunt obligate să ia toate măsurile necesare pentru ca apărarea să fie exercitată în mod efectiv.

Pentru a-și exercita dreptul la apărare, persoanei trebuie să i se permită să beneficieze în mod efectiv de asistență juridică de la etapele inițiale ale procedurilor, care se

pot dovedi decisive pentru șansele apărării în orice procedură subsecventă. Persoana acuzată – indiferent dacă este o persoană fizică sau una juridică reprezentată – se găsește adesea într-o poziție deosebit de vulnerabilă la etapa inițială a procedurilor, iar în majoritatea cazurilor acest fapt poate fi compensat în mod adecvat prin asistența juridică.

În asemenea circumstanțe, se consideră că este important ca, de la etapele inițiale ale procedurilor, persoana juridică acuzată de comiterea unei fapte penale să poată apela la asistența juridică pe care și-o alege (*a se vedea, mutatis mutandis, Martin v. Estonia, 30 mai 2013, §§ 90 și 93*). Curtea subliniază că caracterul echitabil al procedurilor reclamă ca persoana juridică acuzată să poată avea parte de întreg spectrul de servicii asimilate asistenței juridice. **Inițial, urmează de a porni de la prezumția potrivit căreia desemnarea unui reprezentant al justițiabilului, care mai întâi trebuie supus verificării de către partea adversă, în situația în care procedura administrativă este pornită, constituie o măsură excesiv de intruzivă în activitatea avocatului. Serviciul de Informații și Securitate având o marjă de discreție excesiv de largă, care îi permite înlăturarea avocaților care contest acțiunile pretins ilegale ale factorilor de decizie ai SIS.** În acest sens, ea face trimitere la constatările Curții Europene din cazul Vasilescu v. România, 22 mai 1998, § 41, în care s-a reținut, în detrimentul Parchetului general din România, că doar o instituție care are jurisdicție deplină și întrunește un număr de exigențe, cum ar fi independența față de executiv și față de părți, poate fi catalogată drept „tribunal”. Serviciul de Informații și Securitate este parte a puterii executive și nu beneficiază de garanțiile de care se bucură judecătorii. **Prin urmare, scopul Serviciului de Informații și Securitate ar putea fi, desemnarea unui reprezentant convenabil, în detrimentul apărării persoanelor oponente.**

Autorul mai menționează că în acest mod art. 222 din Codul administrativ nr. 116/2018 este vădit contrar art. 26 din Legea supremă.

La caz, impunerea reclamantului de a-și lua un alt avocat agreat de Serviciul de Informații și Securitate care urmează să îi acorde accesul la secretul de stat, constituie o ingerință gravă în activitatea avocatului și duce la transformarea instituției avocaturii într-un formalism excesiv.

Cauza M. c. Olandei se referă la un fost membru al serviciilor secrete olandeze, care a fost acuzat de divulgarea unor informații clasificate. Reclamantul, domnul M, s-a plâns în fața Curții Europene a Drepturilor Omului că procesul judiciar a fost inequitabil. În hotărârea Camerei, Curtea a statuat, în unanimitate, că a avut loc o violare a articolului 6 § 1 (dreptul la un proces echitabil) și § 3 (c) (dreptul la un avocat ales) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Curtea a constatat că, din cauza amenințării cu urmărirea penală în cazul divulgării unor secrete de stat avocatului său, comunicarea între reclamant și avocat nu a fost liberă și fără restricții în ceea ce privește conținutul său, ceea ce a compromis iremediabil caracterul echitabil al procedurii împotriva reclamantului.

Articolul 222 din Codul administrative nr. 116/2018 denotă un tratament nejustificat între participanții la procedura administrativă și judecători, pe de o parte, și avocați, pe de altă parte, cu privire la accesul acestora la informații clasificate.

Avocații părților nu beneficiază de o atare posibilitate decât dacă urmează demersurile legale pentru obținerea unui certificat de acces sau a unei autorizații de acces

de la organul, acțiunile căruia acesta le contestă. Astfel, orice persoană poate fi judecată în baza unor probe secrete de stat sau secrete de serviciu, fără ca justițiabilul și avocatul său să poate lua act de probele care se presupune că îl incriminează pe cel dintâi, încălcându-se astfel dreptul la apărare. O atare rezolvare plasează avocatul justițiabilului într-o poziție mai dificilă și net dezavantajată, în sensul că, pe lângă menținerea cerinței autorizației de acces, are nevoie și de acordul autorității emitente a informațiilor clasificate (condiție care nu este impusă pentru nicio altă persoană).

Având în vedere toate acestea, în situația în care se utilizează probe care nu pot fi cunoscute de participantul la procedura administrativă și avocatul său, este evident că nu se mai poate discuta despre o egalitate a armelor în procesul judiciar.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în jurisprudența sa că, pentru pregătirea apărării în cadrul unei proceduri, justițiabilul trebuie să ia cunoștință de toate elementele dosarului pentru a-și pregăti apărarea. Deși a admis faptul că acest drept nu este absolut, excepțiile trebuie să fie justificate și trebuie să existe o compensare pentru aceste dificultăți procedurale create. În același timp, Curtea a socotit că exigențele Convenției sunt respectate și atunci când acuzatului nu i s-a permis accesul personal la dosarul cauzei, însă acest drept i-a fost acordat avocatului acestuia¹.

Din punctul de vedere al autorului sesizării, dacă nu îi este permis accesul la informațiile clasificate, cel puțin avocatului acestuia ar trebui să îi fie permis acest acces în aceleași condiții ca și judecătorilor și procurorilor. O altă compensare suficientă care să justifice această interdicție nu putem găsi pentru a garanta dreptul unui persoane la un proces echitabil.

ELEMENTE DE DREPT COMPARAT

Spre exemplu, în Italia, folosirea informațiilor secrete sau clasificate nu este permisă atât timp cât persoanei acuzate nu îi este permis accesul la acestea. Acest lucru se bazează pe art. 24 și 111 din Constituția Italiei.

De asemenea, în Spania, folosirea informațiilor clasificate nu este permisă într-un proces judiciar. Pentru ca un document clasificat să poată fi folosit ca probă în instanțele din Spania, trebuie ca avocaților tuturor părților să le fie permis accesul la acest document.

În Franța, noțiunea de „probă secretă” nu există în contextul unui proces. O informație sau un document confidențial nu este acceptat ca probă de judecători, deoarece, într-un proces judiciar, orice probă trebuie să fie supusă dezbaterilor în contradictoriu.

De asemenea, în Belgia, pot fi utilizate informații clasificate într-un proces, doar dacă se cere instituției care a clasificat informația declasificarea acestora. Dacă instituția în cauză refuză declasificarea, informațiile clasificate nu vor putea fi luate în considerare.

JURISPRUDENȚA CSJ

La caz, judecătorii din Republica Moldova nu sunt indicați în Legea nr. 245/2008 ca subiecți cu drept de acces la secretul de stat, însă potrivit avizului consultativ al Curții Supreme de Justiție nr. 4ac-14/13, cu privire la modul de aplicare a art. 28 alin. (1) din Legea cu privire la secretul de stat, Înalta Curte a reținut următoarele: „în conformitate cu art. 23 alin. (2) CPC, pot avea loc ședințe închise numai în scopul protejării informației ce constituie

¹ CEDO., *Cauza Kamásinski c. Austria*, hotărârea din data de 19.12.1989, paragraf 88.

secret de stat, taină comercială ori a unei alte informații a cărei divulgare este interzisă prin lege, iar dispozițiile art. 22 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10.02.2000 dispune obligarea pârîntului în prezentarea actului administrativ contestat și a documentației care a stat la baza emiterii acestuia, a înscrisurilor sau a altor date pe care instanța le consideră necesare în judecarea pricinii. Distinct de cele relatate, se reține că una din obligațiile judecătorului prevăzute de art. 15 din Legea cu privire la statutul judecătorului, este să nu divulge informațiile obținute în ședință închisă. Cu atât mai mult că, pentru candidații la funcții publice ce implică lucrul cu asemenea informații, precum și competența de a autoriza accesul la astfel de informații, verificarea este anterioară numirii în funcție și se solicită obligatoriu de autoritatea de investire. **Înainte de a începe să-și exercite funcția, judecătorul este obligat să depună jurământul, iar acest fapt se consemnează în procesul-verbal care se semnează de Președintele Consiliului Superior al Magistraturii și de persoana care a depus jurământul.** După depunerea jurământului, judecătorul beneficiază de drepturile și libertățile consacrate de Constituția și legislația Republicii Moldova. Or, prin prisma celor arătate nu se exclude posibilitatea judecătorului de a avea acces la informațiile secrete de stat, cu respectarea regulilor de natură procedurală prevăzute de lege. Pe cale de consecință, dispozițiile art. 28 din Legea cu privire la secretul de stat nu sunt aplicabile judecătorilor în ceea ce privește o eventuală condiționare a accesului acestora la informațiile clasificate ca secrete de stat necesare judecării unei cauze cu care au fost investiți și că, în orice caz, aceste dispoziții sunt incompatibile cu principiile independenței judecătorilor și al separării puterilor de stat”. **Același mecanism ar putea fi aplicat și în cazurile avocaților, pentru a răspunde cerințelor de echitate a procedurilor judiciare.**

JURISPRUDENȚA CtEDO în spețe contra Republicii Moldova

La 19 iunie 2019 Curtea Europeană a comunicat Guvernului Republicii Moldova cererea Sărăteanu vs Republica Moldova (nr. 35397/11), prin decizia Curții Supreme de Justiție din 18 decembrie 2019, a fost admisă cererea de revizuire depusă de Agentul guvernamental al Republicii Moldova, a fost constatată încălcarea dreptului lui Titus Sărăteanu garantat de art. 6 § 1 și art. 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale.

În motivarea soluției instanța supremă a conchis următoarele: „Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că pe rolul Curții Europene a fost înregistrată cererea Sărăteanu vs. Republica Moldova, în care reclamantul a pretins la încălcarea dreptului garantat de articolele 6§1 și 8 din Convenție și anume ce vizează interceptarea convorbirilor lui telefonice în afara unei anchete penale desfășurate în privința sa și utilizarea probelor obținute pentru încetarea raportului său de muncă. De asemenea, cererea s-a referit la eșecul de a-i prezenta reclamantului și avocatului său probele acumulate împotriva lui, precum și condamnarea sa în baza unor asemenea probe. La caz, verificând temeinicia motivelor de revizuire invocate de Agentul guvernamental, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că în speță este justificată reexaminarea cauzei, or în viziunea completului sunt prezente circumstanțe esențiale și imperative ce vizează încălcarea drepturilor fundamentale ale lui Titus Sărăteanu, garantate de articolul 6§1 și art. 8 din Convenție, încălcare care constituie un viciu fundamental comis de instanța de judecată la

pronunțarea hotărârii pe cauză. Pentru aceasta, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, conform cărora orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public și în termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. În egală măsură, recurentul a menționat că i-a fost restricționat accesul la informația secretă care ar fi stat la baza hotărârii din 13 mai 2010, iar instanța de judecată nici nu a enumerat probele care ar fi stat la baza hotărârii adoptate. Totodată, se constată că în decizia din 23 decembrie 2010, Curtea Supremă de Justiție nu făcut nicio referire la aceste argumente.”

De asemenea, autorul sesizării reține că restricția totală impusă în privința accesului la materialele cauzei admionistrative, restricție stabilită de dispozițiile contestate, nu corespunde nici standardelor enumerate în cazul *Oleksiy Mykhaylovych Zakharkin v. Ucraina (a se vedea § 56 din prezenta hotărâre)*. Astfel, Codul de procedură civilă și nici Codul administrative, nu prevăd o procedură specială prin care participantului la procedura administrativă și reprezentantului acesteia să-i fie acordat accesul la materialele dosarului pretins secretizate. Singurul motiv de refuz al accesului la materialele dosarului este confidențialitatea. Cu privire la limitele acordării accesului, acestea nu pot fi evaluate, pentru că prevederile contestate interzic orice acces pe un termen nedeterminat.

Pe de altă parte, se observă că statul deține și alte mecanisme prin care poate să prevină divulgarea informației clasificate. Astfel, prin aplicarea prevederilor articolului 23 alin (7) din Codul de procedură civilă, părțile, participanții și reprezentantul acesteia pot fi somați despre faptul că nu au voie să divulge informația clasificată și să-i oblige să semneze o declarație că sunt conștienți de răspunderea pe care o vor purta conform Legii penale.

Având în vedere aceste aspecte, autorul consideră că restricția absolută stabilită pentru participantul la procedura administrativă și reprezentantul acestuia în privința accesului la materialele cauzei, pe un termen nedeterminat, nu cântărește mai mult decât garanțiile presupuse de articolul 26 din Constituție, cu privire la participarea efectivă a justițiabilului la judecarea cauzei.

Sub acest aspect, este demn de menționat că reglementarea procedurii de acordare a accesului la dosarul cauzei pe durata examinării reprezintă o sarcină care îi revine legislatorului. În același timp, se impune de a reține că Curtea a fost sesizată de către avocatul, căruia i s-a refuzat acordarea accesului la materialele cauzei, deși acesta a depus eforturi intense în acest sens. Refuzul în discuție s-a bazat pe dispozițiile contestate. Acest fapt reclamă o soluție, cel puțin temporară, din partea Curții.

Cu privire la motivarea restricției, autorul pledează pentru ideea că, invocarea riscului cu privire la caracterul secret nu este suficient. Riscul în discuție trebuie să fie unul real, nu teoretic.

Așadar, autorul sesizării consideră că problema avansată referitoare la restricționarea dreptului unui avocat și/sau a reclamantului de a avea acces la materialele dosarului care conține informații clasificate, poate fi soluționată de către Curte printr-o Adresă către Parlament, prin care să-i solicite înlăturarea lacunelor identificate.

O soluție de control al constituționalității, textelor de lege care împiedică accesul

avocatului la piesele din dosar cu parafa de secretizare a fost reținută în Hotărârea Curții Constituționale a Federației Ruse din 23 noiembrie 2017.

V – CERINȚELE AUTORULUI SESIZĂRII

Reieșind din cele relevate, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (1) lit. a), art. 26 alin. (1) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art. 4 alin. (1) lit a), și art. 39 din Codul jurisdicției constituționale, facem apel la Înțelepciunea Onoratei Curți și solicităm în mod respectuos exercitarea contolului constituționalității prevederilor **art. 222 alin. (2) și (3) din Codul administrativ, care are următorul conținut:**

(2) **Instanța de judecată refuză accesul la dosar dacă, în virtutea legii, pentru protejarea secretului de stat sau comercial ori a intereselor supreme ale statului sau ale persoanelor private, trebuie respectat caracterul secret al documentelor, al dosarelor administrative sau al informațiilor.**

(3) **Dacă un participant la proces invocă caracterul secret al documentelor, al dosarelor administrative sau al informațiilor ori dacă instanța de judecată este de această părere, atunci, prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs, se decide în ce măsură participanților la proces li se va acorda accesul la dosar. Contestarea cu recurs a unei încheieri judecătorești prin care se acordă accesul la dosar are efect suspensiv.**

VI - LISTA DOCUMENTELOR

a) Cauza nr. 3-2660/19;

b) Hotărârea Curții Constituționale a Federației Ruse din 23 noiembrie 2017.

VIII - DECLARAȚIA ȘI SEMNATURA

16. Declar pe onoare ca informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt exacte.

Locul *mun. Chișinău, str. Kiev, nr. 3*

Data *24 februarie 2020*

Drd. Av. Igor I. HLOPEȚCHI

(Semnătura autorului sesizării sau a reprezentantului)

ÎN CHEIERE

30 iulie 2020

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani)

În componența:

Președintele ședinței, judecătorul

Gandrabur Marcel

Grefier

Repeșco Veronica

examinând cererea reprezentantului lui Hlopețchi Igor, avocatul Hlopețchi Igor cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate,

în cauza de contencios administrativ intentată de Hlopețchi Igor împotriva Inspectoratului General al Poliției și Serviciului de Informații și Securitate, intervenient accesoriu Terenti Afanasie cu privire la contestarea actelor administrative, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată,

a c o n s t a t a t :

La data de 10 aprilie 2017 Hlopețchi Igor a înaintat acțiune împotriva Inspectoratului General al Poliției și Serviciului de Informații și Securitate, intervenient accesoriu Terenti Afanasie cu privire la contestarea actelor administrative, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

La data de 22 iunie 2020 reprezentantul reclamantului, avocatul Hlopețchi Igor a depus cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate pe marginea art. 222 din Codul administrativ invocând că dispoziția criticată a fundamentat refuzul judecătorului de a oferi posibilitate părții reclamante să ia cunoștință de materialele cauzei care poartă caracterul secret prin ce s-a îngrădit dreptul la apărare.

În ședința de judecată Inspectoratul General al Poliției și Serviciul de Informații și Securitate nu au fost împotriva admiterii cererii disputate.

Audiind poziția participanților prezenți la proces, analizând argumentele ce vizează ridicarea excepției de neconstituționalitate și raportându-le, per ansamblu, la chestiunea abordată, instanța de judecată consideră necesar de a ridica excepția de neconstituționalitate cu sesizarea în acest sens a Curții Constituționale a Republicii Moldova din următoarele considerente.

În corespundere cu **art. 2 alin. (2) din Codul administrativ**, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu **art. 195 din Codul administrativ**, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Conform **art. 230 din Codul administrativ**, încheierile judecătorești care se motivează se emit în procedură scrisă. Dacă consideră necesar, instanța de judecată citează participanții la proces.

În conformitate cu **art. 12¹ din Codul de procedură civilă**, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze,

instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională.

La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții:

- a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție;
- b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu;
- c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei;
- d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate.

Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amână pledoariile.

Dacă nu sunt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin. (2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei.

Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărârii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

Instanța de judecată reține că titularul cererii pretinde neconstituționalitatea prevederilor art. 222 din Codul administrativ al Republicii Moldova.

La fel, instanța atestă că cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate enunțată, întrunește exigențele legale și urmează a fi admisă or, obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituția Republicii Moldova, excepția este ridicată de către subiectul abilitat de lege cu acest drept, prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei și nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale a Republicii Moldova având ca obiect prevederile contestate.

În lumina celor menționate supra și în conformitate cu art. 2, 195, 230 din Codul administrativ, art. 12¹, 269-270 din Codul de procedură civilă, instanța de judecată

d i s p u n e:

Se admite cererea înaintată de reprezentantului lui Hlopețchi Igor, avocatul Hlopețchi Igor cu privire la ridicarea excepției de neconstituționalitate, în cauza de contencios administrativ intentată de Hlopețchi Igor împotriva Inspectoratului General al Poliției și Serviciului de Informații și Securitate, intervenient accesoriu Terenti Afanasie cu privire la contestarea actelor administrative, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absență forțată de la muncă, repararea prejudiciului moral și compensarea cheltuielilor de judecată.

Se sesizează Curtea Constituțională a Republicii Moldova cu privire la realizarea controlului constituționalității prevederilor art. 222 din Codul administrativ al Republicii Moldova.

Se remite Curții Constituționale a Republicii Moldova prezenta încheiere și sesizarea reprezentantului lui Hlopețchi Igor, avocatul Hlopețchi Igor.

Ridicarea excepției de neconstituționalitate nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amână pledoariile.

Încheierea nu este susceptibilă de atac.

Președintele ședinței,

Judecătorul

Copia corespunde originalului, judecătorul

Gandrabur Marcel

Gandrabur Marcel